

SUOMEN TEOSOFISEN
SEURAN

JÄSENLEHTI

N:o 2-3. HEINÄK. 1918.

SOOMEN TEOSOFISEN
SEURAN

JÄSENLEHTI

JYVÄSKYLÄ 1918,
SAARIJÄRVEN PAAVO O.-Y:n KIRJAPAINO.

KULUNUT AIKA.

Kulunut aika viime jäsenlehden ilmestymisen jälkeen on ollut kohtalokkaimpia ja järkyttävimpiä kansamme historiassa. Saimme liiankin läheisesti tuntea tosiksi ne Presidenttimme sanat, jotka luettiin jäsenlehtemme viime numerossa: „Veljet, nämä ajat ovat murrosaikoja. Sivistynyt maailma on heitetty sulatusuuniin, jotta siitä puhdistuisi pois kuona ja jotta maapallomme suuri Mestarivalaja voisi muovailta hehkuvan metallin uusiin hyödyllisiin ja kauniisiin muotoihin.“

Tässä valossa me voimme ymmärtää kaikkea, mikä on tapahtunut. Todellakin *sulatusuunissa* olemme olleet ja se on ollut monelle koetuksen ja puhdistuksen pätsi. Muistamme ne profetalliset sanat, jotka lausuttiin ammoisina aikoina Mestarin lähestyvän tulon edellä: „Kohta tulee temppeliinsä se Herra, jota te etsitte, ja se Liiton enkeli, jota te tahdotte. Mutta kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? ja kuka voi seisoa, kun hän ilmaantuu? Sillä hän on niinkuin hopeasepän tuli ja niinkuin pesijän saippua. Hän on istuva ja sulattava ja hivuttava Levin pojat niinkuin kullan ja hopean.“ (Mal. 3: 1 -- 3.)

Turhaan monet henkiset voimat taistelivat yhä kasvavaa materialismia ja käytännöllisen itsekkäisyyden evankeliumia vastaan. Ne eivät voineet estää lähestyvää katastrofia. Materialismi ei järkeilyllä eikä kauniilla puheella näyttäytynyt vääräksi, sen täytyi tuoda ilmi omat hedelmänsä, vasta silloin voi *kokemus* todistaa sen seuraukset onnettomiksi kansoille ja yksityisille. Me olemme vielä keskellä tätä prosessia ja yhä vielä etsitään tulevaisuuden muotoja eikä ole niitä löydetty. Siksi kaikuu yhä valtavana Presidenttimme kutsu ja jokaisen jäsenen on hyvä uudelleen tutustua hänen sanoihinsa. Tulevina vuosina tulee tapahtumaan luomistyö kaikilla aloilla ja „Teosofista Seuraa kehoitetaan ottamaan osaa mahtavaan maailman luomiseen, sitä kehoitetaan ajatusmaailmassa levittämään aatteitaan sekä laatimaan fyysilliset muodot uudelle sivistykselle“.

Kykeneekö Seuramme nousemaan edes osaksikaan tämän teh-

tävänsä tasalle? Kykeneekö se kasvattamaan miehiä ja naisia, jotka tietoisina ja vakavina seisovat sekasorron ja ristiriidan keskellä, levittäen ympärilleen veljeyden ja sopusoinnun vaikutteita, valaisten ja lohduttaen niitä, jotka eivät näe mitään valoa? Voidakseen tätä tehtävää täyttää, täytyy teosofien itsensä olla vapaita yleisen mielipiteen yhtämittäisestä, vaikka usein huomaamattomasta painostuksesta ja osata nähdä totuus kaikkien puolueitten ja vääristelyjen näkökantojen tuolla puolella. Sillä ne kiinteät ajatusmuodot, joita luodaan ja joita tuhannet ihmiset automaattisesti toistavat, ovat aina jossain suhteessa yksipuolisia ja sangen pinnallisia. Ne eivät tunkeudu syntyihin syviin, teosofin täytyy kyetä näkemään paljon syvemmälle. Hän näkee enemmän, mutta tuomitsee vähemmän, sillä hän tietää, että ihminen ei ole vielä valmis, vaan vasta kehityksessä tietämättömyydestä ja elämellisyydestä.

Ei voi muodostaa mitään yleistä teosofista mielipidettä ajan kysymyksissä, koska teosofia on pikemmin itsenäisen ajattelun metodi eli menettelytapa ja siis sen käyttäjästä itsestään riippuu, mitä hän sen avulla kykenee löytämään. Mutta yleistä on ainakin se, että teosofit ymmärtävät *kehityksen* ja käsittävät nykyisen ajan olevan ylimeno-aikaa kahden suuren sivistyskauden välillä. Nyt näemme myöskin selvästi, miksikä Viisauden Mestarit asettivat „yleisen ihmisveljeyden“ seuramme tunnussanaksi. Se on todella tulevaisuuden avain ja kaikki nykyajan suuret kärsimykset, sodat, kansallistaistelut, vieläpä elintarvehätäkin johtuvat siitä, ettei käsitetä veljeyden merkitystä, ja siitä, että se on nyt kuitenkin opittava, maksakoon se minkälaisia kärsimyksiä tahansa. Sillä muuten ei voida kohota korkeammalle kehitysasteelle.

Kaikki ne, jotka yhä luottavat väkivaltaan ainoana tai korkeimpana voimana yhteiskuntien järjestämiseksi, eivätkä usko, että sovinnollista tietä voitaisiin mitään aikaansaada, ovat menneen aikakauden lumoissa eivätkä ole astuneet tulevaisuuden taikapiiriin.

JÄSENTEN SUHDE TAPAHTUMIIN.

Äskeisessä taistelussa on teosofien myötätunto, kuten on luonista, jakautunut kummallekin puolelle. Kummallakin puolella he ovat tahtoneet tukea niitä parhaimpia voimia, joita sillä puolella on vaikuttanut. Sillä mikään inhimillinen puolue ei edusta täyttä totuutta, eikä toiselta puolelta mikään ole kokonaan vailla totuuden tajua ja aavistusta. Tuskinpa ainoakaan teosofi on suunnitellut tai kannattanut aseellista taistelua yhteiskuntaluokkien välillä. Kun taistelu kerran oli syttynyt puolueitten luoman onnettoman karman

vuoksi, koettivat varmaan teosofit molemmilla puolilla lievittää vihan aaltoja ja saada kumpaisiakin ymmärtämään toisiaan. Ei ole tiedossamme, onko T. S. jäseniä liittynyt punaiseen armeijaan taistelijoina ilman suoranaista pakkoa. Muutamat ovat palvelleet sanitääreinä ja muonamestareina tai vieläpä kanslisteina, mutta kaikissa tunnetuissa tapauksissa he ovat kieltäytyneet ottamasta asetta käteensä. Vieläpä parissa tapauksessa, jos heidät vastoin annettuja lupauksia on lähetetty rintamalle kivääri kädessä, ovat he sieltä palanneet laukausta ampumatta.

„Valkoiseen armeijaan“ on myös liittynyt useita teosofeja, osaksi vapaaehtoisesti, osaksi asevelvollisuudesta. Kuitenkaan ei nähtävästi silläkään puolella he ole olleet varsinaisia sotakiikkon kannattajia, vaan enemmän järjestyksen vartijoita ja siten myöskin heidän työnsä useimmilla paikkakunnilla on alkanut vasta silloin, kun taistelu jo oli päättynyt ja ratkaistu. Ei ole aktiivisessa taistelussa seuran jäsenistä kaatunut muu kuin jokunen ainut.

VAINAJAT.

Sen sijaan on seurassamme sattunut tapauksia, onnettomia ja järkyttäviä, jolloin väkivalta on riistänyt viereltämme veljen ja teosofikumppanin. On vaikeata sanoin kuvailla sitä tappiota, mitä seuramme tällä fyysillisellä tasolla kärsi menettäissään yhden tunnetuimmista ja kykenevimmistä jäsenistään, varatuomari *Unto Nevalaisen*, joka murhattiin Sammatisissa huhtikuun keskivaiheilla. Viime vuosina „Unto“ oli seuramme kaikkein hartaimpia ja innokkaimpia kannattajia, hän ei ainoastaan *aineellisesti* antanut apuaan sekä toiminta-yrityksille että yksityisille jäsenille, vaan myös kaikilla keinoilla *aatteellisesti* tuki ja innostutti työskentelijöitä. Hän oli Seuramme hallituksen jäsen ja veljesrahaston hoitaja, hän kuului O. Y. Tietäjän hallitukseen, kuten aikaisemmin Uus-uskonnollisen Kust:liike O. Y:n johtokuntaan, hän oli Savonlinnan looshin perustaja ja puheenjohtaja, hänen kannatukseensa luottaen hallitus uskalsi ryhtyä tämän Jäsenlehdenkin julkaisemiseen ja muihin yrittelyihin.

Ystävämme U. N. näyttää viimeaikoina salaisesti aavistaneen kohtalonsa. Siksi hän irtaantui monista hyvinkin laajoista toimitaan ja asettui rauhaan omistamalleen tilalle Sammatin Honkavuorelle, jossa myös viimeisinä kuukausina asuivat hänen läheisimmät omaisensa. Täältä hän kirjotti maaliskuun 10 p:nä m. m.: „Ette voi uskoa, miten ihanaa ja rauhallista täällä on olla. Kautniita, kirkkaita keväisiä päiviä viikottain. Hohtavia hankia, sinistä taivasta ja aurinkoa aamusta iltaan. Ja syvä ihmeellinen rauha

yli kaiken. Tuntuu aivan uskomattomalta, että on millään milloinkaan ansainnut kaikkea tätä... Omasta puolestani olen koettanut pysyä rauhallisena ja tyynenä. En ole ottanut osaa mihinkään, vaan ainoastaan tahtonut ymmärtää molempia puolia. Ja pahoitellut vain sitä, että ihmisissä, jumal-olennoissa, on järki useinkin aivan syrjässä. Joukkohypnoosi kulkee sen yli peittäen sen aivan. — Olen suunnitellut jonkunlaista sovittelulaitosta, mutta sen onnistumiselle ei liene paljon takeita. Vielä ei ole saatu kylliksi taistella.“

Kun punaiset joukot jo saksalaisten tieltä väistyivät pois niillä paikkakunnilla, lähti Nevalainen ystävänsä seurassa Sammatin kirkonkylään, missä hänen sisarensa oli käymältä. Nämä kolme henkilöä vangittiin ja he viettivät yhdessä jonkun vuorokauden. Sen jälkeen naiset vapautettiin ja Nevalainen otti rauhallisena heiltä hyvästit, kehoittaen lohduttamaan äitiään. Hän oli itse aivan levollinen, kun ei ollut hänellä minkäänlaista syytä pelätä väkivaltaa. Itse hän oli aseeton ja oli koko elämänsä tunnettu rauhan ja sovinnon miehenä, jolla ei liene ollut persoonallisia vihamiehiä. Häntä kuletettiin aina Nummen pitäjään ja tutkittiin useampaan kertaan, mutta vapautettiin, kun ei mitään aihetta ollut. Pari miestä lähetettiin häntä viemään takaisin kotiinsa, mutta matkalla nämä hänet surmasivat ja jättivät tiepuoleen hangelle. Omaiset saivat vasta viikon kuluttua tiedon tapahtumasta, ja vielä viikko kului, ennekuin hänen ruumiinsa saatiin pois. He sanoivat eläneensä ensimmäisen viikon suuressa rauhassa ja luottamuksessa ja ovat perästäpäin vakuuttaneet itselleen, että Unto oli heidän luonaan, rauhoittaen heitä. Hänen ilmeensä haudattaessa oli tyyni ja kaunis.

Tämän kirjoittaja (V. H. V.) on istunut hänen kanssaan samoilla koulunpenkeillä ja tuntee kadottaneensa ystävän, jonka vertaisia ei ole monta. Hänen elämänsä oli kokonaan ihmisystävällisen, suvaitsevaisen ja jalon hengen elähyttämä ja jo kouluaikana vakaantui hänessä teosofinen ajatustapa. Voitettuaan itselleen kunnioitetun paikan yhteiskunnassa — hän oli esim. tuomiokapitulin sihteerinä ja Savonlinnan kaupunginviskaalina — hän julkisesti liittyi Teosofiseen Seuraan ja toimi sen hyväksi monella tavalla. Hän hankki esitelmöitsijöitä Itä-Suomeen luennoimaan, antoi herätteitä useille yrityksille ja oli alituisesti mukana neuvottelemassa, aikaansa ja voimiansa säästämättä. Hän ei antanut monien maallisten toimiensa tätä harrastustansa vähentää.

Erityisesti pantakoon merkille hänen laajamielisyytensä. Hän avusti useita taiteilijoita ja kirjailijoita hyvinkin tuntuvasti, niin että nämä kiitollisuudesta ovat tahtoneet hänen muistolleen julkaista erityisen kirjasen. Hän yhdisti teosofisen valistuksen muuhun kulttuuriyöhön eikä tuntenut sitä juopaa, joka monetkin teosofit

tekee vieraiksi kansalliselle ja käytännölliselle elämälle. Ihmisiin hän aina suhtautui myötätuntoisesti ja suvaitsevaisesti, ja joka hänet lähemmältä tunsii, muistaa hänen hyväntahtoisen huumorinsa ja järkkymättömän optimisminsa. Siinä S. T. S. hallituksessa, joka viime syksynä valittiin ja joka sai miltei ylivoimaisia tehtäviä osakseen, oli *hän* epäilemättä se, joka toivehikkuudellaan ja luotamuksellaan piti muut yllä ja antoi työlle kannustusta.

Esimerkkinä hänen epäitsekkäistä aloitteistaan, joita hänen ei ollut tapana huutaa julki maailmalle, oli se kirjallinen toimi, jonka tuloksena maaseutulehdissä näkyi pieniä hyvin valittuja mielelmiä ja kehoituslauselmia. Hän valikoi teosofisesta ja muusta henkisestä kirjallisuudesta todellisia helmiä, jotka hän lähetti säännöllisesti eräisiin lehtiin, missä ne julkaistiin määrätyllä paikalla ja olivat tavattavana jokaisen, joka kaipasi herättävän sanan kirjavien päivätapahtumien keskeltä. Paljon hyötyä ovat nämä huolella valikoituneet mielelmäpalaset tuottaneet. Niin yksinkertaisella tavalla osasi hän levittää yleisölle teosofista henkeä.

JALO MUISTOLAHJA.

Kuuluiko myöskin lähestyvän kuoleman salaiseen aavistukseen se, että Unto Nevalainen parhaissa miehuuden voimissa ollen — tai pikemmin nuoruuden, sillä hän oli vasta 31 vuotta täyttänyt — laati ja jätti jälkeensä testamentti-säädöksen, hyvin lyhyen, mutta meille paljon merkitsevän. Hän määräsi omaisuudestaan 100,000 mk. Teosofiselle Seuralle käytettäväksi „etupäässä teosofian levittämiseksi“. Huomattava on, että hän oli nämä varat omalla uutteralla ja tarmokkaalla työllään koonnut, sillä varattomana hän oli lähtenyt maailmalle. Eikä hän nyt kunniaa etsiäkseen sirotellut lahjotuksia eri tarkoituksiin, vaan teki tämän yhden lahjotuksen kokonaan sellaisen asian hyväksi, jonka arvoa muut eivät ole tunteneet eivät tahtoneet edistää. Samalla hän myös Seuralle lahjotti laajan, huolella kootun kirjastonsa.

Suuren vastuunalaisuuden asettaa tämä näin yhtäkkiä saatu rahasto Teosofiselle Seuralle. Voisi tapahtua, että se muita jäseniä houkuttelisi leväperäisyyteen, voisipa käydä niinkin, että se olisi eripuraisuuden ja ristiriidan synnä. Sillä mammonalla on aina omat vaaransa. Mutta me tahdomme toivoa, että tällä lahjotuksella on toisellainen siunaus, sillä se ei ole pelkkä aineellinen apu vaan sen takana on paljon epäitsekästä ajattelua ja hyvää tahtoa. Me voimme ehkä tätä lahjaa oikein käyttää, jos pidämme mielessämme, että se on Mestarien apu meidän työllemme, annettu heille uskol-

lisen sielun välityksellä. Jospa siis se voisi olla innostuttavana esimerkkinä, että mekin pitäisimme teosofista työtä kaikkea muuta korkeammalla ja antaisimme sen hyväksi, kuka roponsa, kuka toimintansa, kuka auttavat ajatuksensa, kuka kättensä voiman tai sydämensä lämpimän myötätunnon. Näin kun teemme, silloin yhteinen toimemme on kerran kantava jalon hedelmän tulevien aikojen varalle kansamme onneksi ja ihmiskunnan kehitykseksi.

UUSIA SUUNNITELMIA.

Unto Nevalainen oli täydellisesti tajunnut sen uuden hengen, joka Teosofisessa Seurassa pyrkii esille. Se vaatii *tekemään jotakin*, eikä vain mietiskelemään, haaveilemaan ja odottamaan. Aivan väärin on tätä käsitetty, jos on luultu sen tarkoittavan jotakin valtiollista toimintaa, johon seuramme muka pitäisi antautua. Sellaisesta ei ole kysymyskään, ja jos joku niin on luullut, on tämä kulunut aika antanut selvän opetuksen, ettei meidän hetkemme ole tullut niin pitkälle mennä, tuleeko konsanaan? Mutta suuressa kansan yhteiselämässä onkin tuo valtiollinen kiistely vain pettäväinen murrososa, vaikka se suurinta ääntä itsestään pitää. Todelliset elämän juuret ovat paljon syvemmällä: niihin on opittava käsiksi käymään, ne ovat uudistettavat, jotta syntyisi uusi parempi maailma. Ja jos ei sitä vielä osata edes vähässäkään määrässä, niin on se kuitenkin opittava ja on alotettava vähimmästä ja läheisimmästä. Ja kun yksityiset jäsenet alkavat herätä siitä uneliaasta välinpitämättömyydestä, joka kuuluu maailman henkeen, sen letargiasta, inertiaasta, silloin he pian myöskin alkavat tuumia yhteisiä aloitteita, sillä *yhteistyöhön* meidän on pyrittävä, se on tulevaisuuden olemukseen kuuluva. Parhainkin on mitätöntä, jos se rajottuu vain yhteen yksilöön eikä tempaa muita mukaansa.

Alkakaamme suunnitella, keskustella, yhdistää ajatuksemme ja erilaiset kykymme, niin ehkä mekin saisimme jotakin aikaan. Sillä tähän asti — se täytyy tunnustaa — me olemme olleet muita seuroja ja liikkeitä heikommalla miltei joka suhteessa, vaikka meillä pitäisi olla suuremmat mahdollisuudet, jos „tieto on valtaa“. Missä on ilmenneenä usko hengen luovaan kykyyn, jonka teosofia herättää? Missä on todistus ajatuksen voimasta ja salaisen työn tuloksista? Älkäämme olko enää lapsia ja toimissamme pikkumaisia vaan luottakaamme toisissamme ja itsessämme piilevään jumalalliseen kehitysvoimaan.

Uusista suunnitelmista on etualalla *kasvatuskysymys*. Milloinkaan meillä on ensimmäinen teosofinen koulu, jossa lapsissa pyritään he-

rättämään heidän oma sielunsa eikä puristeta heitä menneen ajan dogmien ja kaavojen mukaisesti? Milloin teosofinen kansanopisto kutsuu nuorisoa valmistumaan elämää varten todellisella laajalla ja syvällisellä viisaudellaan? Milloin monilla paikkakunnilla lapset kokoontuvat lootuspiireihin hellän ja ymmärtäväisen opettajan ympärille? Milloin?

Teosofinen *viikkolehti*, joka olisi kansanomaisempi ja laajemmalle leviävä kuin syvämietteinen Tietäjä, on vuosikausia ollut suunnitelmassa mutta odottaa yhä toteutumistaan.

Helsingissä kaivataan yhteistä *teosofikotia*, jossa olisi luentosali, kirjasto, vegetariset ravintolat, kirjakaupat, teosofi-asunnot, ehkä lastenkodit ja muut yhteiset toiminnot.

Ja maalle kiertämään tarvitaan *luennoitsijoita* ja *kirjojenmyyjiä*. Kuka tuntee kutsumuksen sellaiseen työhön valmistua ja sille antautua? Meillä on J. R. Hannulassa esimerkki, mitä tuloksia tästä voipi olla.

Vuosikokouksessa tulee otettavaksi esille *teosofian levittämissyö* kaikessa laajuudessaan ja toivotaan, että jäsenet eivät tule kokoukseen tyhjinä ja vain negatiivisesti vastaanottavina, ehkäpä kriittisinä, vaan elävää intoa ja harrastusta täynnä, niin ehkä kipinä meidänkin keskuudessamme voi syttyä ja tulleksi leimahtaa.

VUOSIKOKOUS.

Kokouksessaan kesäkuun 29 p:nä päätti T. S. hallitus lopullisesti, että Seuramme vuosikokous pidetään lauantaina ja sunnuntaina elok. 17 ja 18 p:nä Tuonenkylässä ja tämä jäsenlehti siis samalla sisältää kutsumuksen tähän vuosikokoukseen. Varsinaista uutta kutsumusta ei luultavasti lähetetä, seikkaperäisempi ohjelma vaan jaetaan kokoukseen tulijoille. Seuraavanlaatuinen on se ohjelma, jonka hallitus on hyväksynyt kokousta varten:

Lauantaina 17 p:nä.

K:lo 10 a.p. Kokouksen avaus Tuonenkylän temppelissä. Niemenhuuto. Kokouksen virkailijain vaali. Ylisihteerin tervehdyspuhe. Jäsenten tervehdyksiä. Vuosikertomukset ja tilikertomukset. Tulo- ja menoarvion ehdotus.

K:lo 1,30 i.p. Kahviloma.

K:lo 2,30 i.p. Keskustelua teosofian levittämissyöstä ja annetun lahjotuksen käyttämisestä. Virallisten asioiden päättäminen. Ylisihteerin ja muiden virkailijain vaali.

K:lo 5 i.p. Päivällinen.

K:lo 6 i.p. Idän Tähdän juhla temppelissä. Tarkempi ohjelma ilmoitetaan kokoukseen tulijoille.

Sunnuntaina 18 p:nä.

K:lo 11 a.p. Keskustelukokous. 1. Kysymyksen kasvatuksesta alustaa opettajatar Helmi Jalovaara. 2. „Millä tavalla teosofit voivat levittää veljeyttä ja sopusointua rikkirevittyyn kansamme?“

K:lo 2 - 3 Kahviloma.

K:lo 3 - 4 P. Ervastian kysymyskokous.

K:lo 7 i.p. Teosofinen juhla Helsingissä. Ohjelmassa m. m. P. Ervastian puhe Suomen deevasta.

Vuosijuhlan ajasta keskusteltiin teosofien piirissä kesäk. 16 p:nä päämajassa, jolloin lausuttiin erilaisia mielipiteitä ajan sopivaisuudesta. Pääasiassa huomioonottaen edellisessä vuosikokouksessa ilmaistun Seuran mielipiteen päätti hallitus sovittaa vuosikokouksen niin, että se voidaan pitää Tuonenkylässä, jonka ilmakehä ja „aura“ on paremmin omiansa herättämään teosofista yhteishenkeä. Elin-tarvevaikeuksien vuoksi oli kokous siirrettävä siksi myöhään, että jo ensimmäinen uutinen sadosta ehtisi valmistua ja että perunoita ja vihanneksia olisi saatavissa. Luonnollisesti tällaisena aikana ei ole mahdollista tarjota jäsenille samoja mukavuuksia ja ravinnon mahdollisuuksia kuin jonakin toisena aikana, mutta ainakin perunoita ja vihanneskeittoa voidaan tarjota vieraiden omien eväiden lisäksi. Huoneita toivotaan voitavan varata niille, jotka ajoissa ilmoittavat tulostaan osotteella r:va Maiju Simpanen, Tuonenkylä Oulunkylä. Valaistus tuottanee vaikeuksia, ja osaksi tästä syystä vietetäänkin toinen ilta kaupungissa. Vuosikokouksen suhteen toivotaan jälleen, että jäsenet ymmärtävät tarjona olevat vaikeudet ja tekevät omasta puolestaan kaikkensa, jotta ikävydyt ja hankaukset saadaan mahdollisimman vähäisiksi ja henkinen talletus tulee suurimmaksi.

KESÄKURSSIT.

Kaikki jäsenet, jotka ovat olleet mukana edellisinä vuosina pidetyissä kesäkurseissa, voivat todistaa, kuinka herättäviä ja monipuolisesti opettavia sekä samalla virkistäviä ovat olleet nämä kurssit, milloin ne on pidetty. Nyt on saatu kolme vuotta olla niitä vaille, mutta tänä vuonna yritetään taas ne henkiin herättää. Koska ei tällä hetkellä ole vielä saatu perustaja-ylisihteeriltä vastausta, ei voida mitään varmaa esittää näiden kurssien ohjelmasta,

mutta tarkoituksena on pitää ne noin 7–10 päivää kestävinä heti vuosikokouksen jälkeen. Useita luennoitsijoita tulee esiintymään, sitäpaitsi pidetään keskustelu- ja kysymyskokouksia entiseen tapaan. Itse kurssien osanottomaksu voidaan asettaa verrattain alhaiseksi, mutta sen sijaan ei tällä kertaa sisälly kurssimaksuihin ruoka, ainoastaan asunto. Osanottajien on siis tuotava mukanaan ruokavaroja, jolloin on tilaisuus niitä valmistaa joko yhteisesti tai yksityisesti. Jonkun verran on paikkakunnallakin saatavissa puutarhatuotteita ja ehkä maitoa, mutta miten leipäkysymys järjestyy, riippuu virallisista toimenpiteistä. Nähin kursseihin voipi ilmoittautua vielä vuosikokouksessa, mutta niille aikovia pyydetään ilmoittautumaan varhemmin, jotta niille voidaan lähettää kurssien suunnittelu edeltäpäin nähtäväksi. Jotta osanotto helpotettaisiin niin monelle kuin mahdollista, voidaan lunastaa pilettejä myös yksityiseksi päiviksi.

HALLITUKSEN KOKOONPANO.

Nykyinen Seuran hallitus on ollut pakko täydentää muutamilla jäsenillä. Ylisihteerin on näet useiden töiden vuoksi käynyt mahdolltomaksi edes matkustamalla ottaa osaa kokouksiin, Rouva Ignatius ei vielä tänä vuonna muuttanutkaan Helsinkiin, U. Nevalainen siirtyi toiseen valtakuntaan ja Yrjö Kallinen on yhteiskunnan raskaan tuomion alaiseksi joutunut ja estettynä kaikesta toiminnasta. Sen lisäksi rahastonhoitaja Hugo Valvanne on astuessaan sotapalvelukseen ollut pakotettu jättämään toimensa Seuran hallituksessa. Voidakseen edes suorittaa juoksevat asiat, on hallitus kutsunut varajäsenen Olga Salon vakinaiseksi ja valinnut kaksi uutta varajäsentä, Helmi Rissasen ja G. V. Mustosen, koska entiset varajäsenetkin ovat poissa paikkakunnalta.

VELJESRAHASTO.

Veljesrahasto ei ole nähtävästi vielä päässyt tehtävänsä tasalle. Kun lahjotukset muutettiin vapaaehtoisiksi vastoin alkuperäistä ehdotusta, oli seurauksena, että vain yksi jäsen (!) on rahastoa avustuksilla muistanut. Myöskään avustuksen ottajiksi ei ole ilmoitettu sellaisia, jotka olisivat jonkun tilapäisen poistettavissa olevan hädän alaiset. Kaikki avustuksen pyytäjät ovat olleet sellaisia, jotka pitempiä aikaisesti ovat olleet ja tulevat olemaan avustuksen tarpeessa, ja jos tämä pieni rahasto tähän tarkotukseen käytettäi-

siin, olisi se yhtäkkiä lopussa. Hallituksen mielipide sen käyttämisestä onkin, että siitä toistaiseksi, niin kauan kuin se ei ole tämän suurempi, jaettaisiin etupäässä lyhyempiäaikaisia lainoja (korkeintaan kuudeksi kuukaudeksi). Jäsenten mieliin painostetaan tämän rahaston olemassaolo, jotta toiset sitä muistaisivat kartuttaa, toiset milloin näkevät jäsenkumppanin puutteessa eivätkä itse kykene häntä auttamaan, hänen puolestaan kääntyisivät rahaston puoleen, sillä tavallisesti tarvitsija itse ei sitä tee. Veljesrahaston käyttämisen suhteen voidaan vuosikokouksessa tehdä uusia ehdotuksia ja esittää toivomuksia.

UUSI HALLITUS.

Kuten muistettanee, lupasi nykyinen ylisihteeri, tohtori V. Angervo ottaa toimen vastaan ainoastaan vuodeksi ja nykyjään hän lisääntyneiden tehtävien vuoksi on pakotettu pysymään kiinni tässä eronpyynnössä. Muuten on myös kokemus selvästi osottanut, kuinka nurinkurista ja mahdotonta on muodostaa hallitus, jonka jäsenet eivät asu samalla paikkakunnalla. On siis tällä perusteella hallitus kokonaisuudessaan uudistettava ja toivottavasti uusissa vaaleissa otetaan hyvin tarkasti myöskin käytännölliset edellytykset huomioon.

YHTEISHENKI SEURASSA.

Viimeaikoina on kuulunut sellaisia oletuksia, että Teosofinen Seura meillä jakautuisi kahtia yhteiskunnallisten eroavaisuuksien vuoksi. Mikään ajatus ei voi olla vaarallisempi. Sitähän varten Seuramme juuri on perustettu että se käytännössä harjottaisi ja opettaisi veljeyttä ja tällainen jakautuminen olisi samaa kuin itse Seuran tarkoituksen kieltäminen. Sitäpaitsi ei ole myöskään mitään aihetta tällaiseen jakautumiseen. Milloin viime aikoina on pidetty teosofien yhteisiä kokouksia — esim. Mikkeliissä varapuheenjohtajan käydessä ylisihteeriä tapaamassa tai Tuonenkylässä 16 ja 24 p:nä kesäk. — ja niissä keskusteltu myös yhteiskunnallisista suhteista, on huomattu, että teosofien ajatukset, heidän erilaisista vaikutuspiireistään huolimatta, käyvät sangen yksin ja he helposti voivat ymmärtää ja suvaita toistensa mielipiteiden vivahduksia. Ja jos suurempiakin vastakohtia olisi, selviävät ne paremmin yhdessäolon ja veljellisen keskustelun avulla kuin erikseen mene-

mällä. Helppo on huomata, että epäluulo ja suvaitsemattomuus kehittyi juuri yksinäisyydessä, kulkupuheiden vahvistamana.

Useimmat toivoisivat, että yhteiskunta voitaisiin järjestää veljellisemmälle pohjalle, jotta suurempi yhteisönni vallitseisi ja kaikki kansan jäsenet olisivat yhdellä lailla tilaisuudessa kehittämään jumalallisia kykyjään. Mikäli sosialismissa on samoja aatteita, ovat teosofit tunteneet niitä kohtaan myötätuntoa ja tuntevat edelleenkin. Mutta teosofit myöskin kaikkein selvemmin käsittävät, ettei parempi järjestys synny siitä, että yksi puolue pakkoo toiset kansanluokat oman tahtonsa mukaan. Ja varsinkin se katkera eristymisen henki, joka oli niin räikeäksi kehittynyt entisessä sos. dem. puolueessa, oli teosofian hengelle perin vieras. Tästä näkyy, että teosofien on ollut hyvin vaikea löytää mitään omaa paikkaa nykyisissä puoluesuhteissa ja että heidän on aina täytyntä pyrkiä sovintoa luomaan äärimmäisyyksien välillä.

TEOSOFINEN RAUHANPYRKIMYS.

Viime jäsenlehdessä mainittiin Viipurin Rauhanliitosta, jonka ydinjoukon teosofit muodostivat. Tämä rauhanliitto ei ollut toimetonna vallankumoustilanteen aikana vaan kääntyi „Kansanvaltuuskunnan“ puoleen suoranaisella ehdotuksella, että se saisi lähettää edustajia rintaman tuolle puolelle ja panna alkuun neuvotteluja yleisestä aselevosta ja kansalaisyrauhasta. Tämän anomuksen esittäjinä oli Viipurin Sammon puheenjohtaja parin muun jäsenen kanssa. Yhtäaikaaisesti tämän kanssa, vaikka siitä tietämättä, panivat helsinkiläiset teosofit toimeen kokouksia ja keskusteluja mahdollisten rauhanneuvottelujen aikaansaamiseksi. Nämä keskustelut aloitettiin maaliskuun keskivaiheilla ja osanotto yleisön puolelta oli hyvin harras ja muuttui yhä kiihkeämmäksi, mikäli taistelua kesti. Oli tietysti äärimmäisen vaikeata ja arveluttavaa pitää keskusteluja tällaisesta asiasta samalla kuin ankara terrori vastusti kaikkia rauhan ajatuksia. Ja toisaalta saatiin myöhemmin huomata, että itse sovittelun yritystäkin pidettiin äärimmäisellä valkoisella puolella miltei rikollisena. Yhtäkaikki korkeampi viisaus aina kehottaa sovintoa tekemään ja väkivallasta luopumaan.

Viimeisinä päivinä ennen Helsingin vallotusta kääntyivät erinäiset järjestöt teosofisen rauhan-toimikunnan puoleen pyytäen sitä myötävaikuttamaan rauhallisen ratkaisun aikaansaamiseksi. Mutta tapahtumat kehittyivät liian nopeasti eikä todellista neuvottelun mahdollisuutta ollut kummankaan johdon puolella havaittavissa. Ainoa teko, minkä „teosofinen rauhan-toimikunta“ ehti suorittaa,

oli se, että 10 p:nä huhtikuuta se kääntyi Helsingin kaupungin komendantin Edv. Nyqvistin puoleen ja sai hänet antamaan varmat lupaukset, ettei monille sadoille valkoisille vangeille kaupungissa mitään väkivaltaa tapahtuisi. Niin kävikin. Punakaartilaisvartijat, jotka varmojen tietojen mukaan olivat suunnitelleet jonkinlaista verilöylyä, poistettiin ja sijalle määrättiin miliisit, jotka turvasivat vankien hengen.

Tätä rauhan toimintaa, vaikkei se johtanut enempiin tuloksiin, ei tarvitse teosofien hävetä. Niinkuin silloin jo useamman keran kokouksissa lausuttiin, on tämä rauhantyö oleva yhtä pitkälinen kuin on ollut vihankylvö, josta kansalaissota on alkunsa saanut. Tätä rauhan työtä tuntekoon jokainen teosofi velvollisuudekseen edelleen tehdä, sillä vielä tänä päivänä on se yhtä välttämätön kuin noina vaikeina kuukausina. Vielä maailma on sodan ajatusten täyttämä, vielä kansalaiset kantavat sovittamatonta katkeruutta toisiaan vastaan ja me teosofit tiedämme, että ajatukset ovat voimia ja että huonon ajatuksen tukahuttamiseksi, neutralisoimiseksi, tarvitaan yhtä voimakas hyvä ajatus toiselta puolelta.

UUSI LOOSHI.

Ouluun on perustettu uusi looshi nimeltä Rauha, jonka mottona on: „Kantakaamme toistemme kuormat ja niin me täytämme Kristuksen lain.“ Jäseniä looshissa on 8, 6 naista 2 miestä. Puh. joht. Albert Nikander, varapuh. joht. Sofia Hissa, sihteeri Lyyli Hela. Oulussa onkin ollut viimeaikoina sangen vilkas teosofinen toiminta, joten odottaa voi, että uusi looshi antaa tälle lisääntyneelle harrastukselle laajempaa ilmausta.

UUSIA LOOSHIVIRKAILIJOITA.

Oulun Aatto-looshi valitsi vuosikokouksessaan tammik. 17 p:nä puheenjohtajaksi J. Laitisen, varapuheenjohtajaksi Y. Kallisen, rahastonhoitajaksi J. Laanisen ja sihteeriksi Neiti Signe Rosvallin (os. Isokatu 78). Kirjastoa hoitaa J. Paasimaa ja looshin sanomalehdestä (Aatoksesta) huolehtii F. Utriainen. Kokoukset pidetään Isok. 49 omassa huoneessa sunnuntaina k:lo 5 -- 7 i. p. ja torstaisin k:lo 7 -- 9 i. p.

Savonlinnan Tie-looshi valitsi vuosikokouksessaan uudeksi puheenjohtajaksi rouva Lyyli Kolkkanen, kirjastonhoitajaksi ja sihtee-

riksi neiti Anna Jyrkänten ja rahastonhoitajaksi rouva Aino Mustosen.

Kuopion Vipusen puheenjohtajaksi valittiin tammik. 20 p:nä edelleen herra H. Keinänen, sihteeriksi rouva Liinu Väisänen (os. Hapelähteenk. 33) rahastonhoitajaksi herra Pekka Heino. Looshissa on ollut hankauksia yhteiskunnallisten vastakohtien vuoksi, muutamia jäseniä siirtyi irtojäseniksi ja kokoukset jäivät pitkäksi aikaa pitämättä.

Turun Auran puh. johtajaksi valittiin edelleen Emil Virta, sihteeriksi Tyyne Österlund (os. Kansall. kirjakauppa).

Muitakin muutoksia on loosheissa tapahtunut, mutta kaikista ei ole ilmoitusta saapunut.

UUSIA JÄSENIÄ.

Seuraavia uusia jäseniä oli seuraan liittynyt toukokuuhun mennessä:

Kauppa-apulainen Aino Johansson, Turku.
 Maalari M. V. Salonen, Kurikka.
 Urkuri Martti Varjonko, Viipuri.
 Proviisori Toivo Sievo, Salo.
 Tehtailija John Backman, Kurikka.
 Parturi Arvo Nieminen, Tampere.
 Silittäjä Anna Hyvärinen, Helsinki.
 Kauppias Heikki Markkula, Nokia.
 Kauppias August Haro, Nokia.

JÄSENMAKSUT.

Jäsenmaksut ovat jääneet monilta sekä loosheilta että irtojäseniltä lähettämättä. Ottaen huomioon maksun pienuuden ja sen mahdollisuuden, että varattomuuden vuoksi voipi siitäkin anoa vapautusta, ei pitäisi kenenkään jäsenen huolimattomuudesta laiminyödä tämä alkeellisin velvollisuutensa, siten joutuakseen pois Seuran kirjoista. Jäsenmaksut, irtojäseniltä 4 mk., muilta 3 mk. ynnä lisäksi tuleva jäsenlehden maksu looshijäseneltä 2 mk., irtojäseneltä 2; 50, on lähetettävä jäsenkirjurille herra Lahja Leppäselle Mikkeliin (myös ylisihteerin osotteella). Vuosimaksun suoritamiskuukausi on maaliskuu. Syyskuun 1 p:n jälkeen pyyhittää maksamattomat jäsenet seuran kirjoista.

VUOSIKERTOMUKSET.

Vuosikertomukset vuodelta 1917 on tällä puheella kaikkien looshisihteerin toimitettava Seuran ylishteerille, jotta ne tulevat yleiseen vuosikertomukseen. Silloinkin kun toiminta on ollut lamassa, on siitä epätietoisuuden välttämiseksi ilmoitettava. Myös luku-
piirien johtajia kehoitetaan selostamaan piiriensä toimintaa.

SOTAKIRJA.

„Mitä teosofit sodasta sanovat“ on ilmestynyt jo vuoden alussa ja maksaa korotettujen painokustannusten ja rajotetun painoksen vuoksi 6 mk. Kirja on erittäin monipuolinen, sisältäen 24 eri kirjoitusta sodan johdosta. Kirjoittajien joukossa näkyvät miltei kaikki tunnetummat teosofiset kirjailijat, Annie Besant, Leadbeater, Jinarajadasa, Sinnett, Arundale y. m. Lopussa on kääntäjän ja koojan V. H. V:n kirjottama pitempi yhteenvedo. Kirja on hyvin painettu ja on erittäin merkillinen lukuisten „sotakirjojen“ joukossa. Kuten ennen on ilmoitettu, ei tätä lähetetä kirjakauppoihin, mutta muuten sitä voidaan myydä sekä Seuran jäsenille että ulkopuolisille. Koska tästä teoksesta ei muualla ilmoiteta kuin tässä, riennäkööt kaikki sen hankkimaan, ennenkuin painos loppuu, ja tilat koot samalla myös tuttavilleen. Nykyisen tilanteen valossa saa kirja yhä suurempaa merkitystä.

IDÄN TÄHTI.

Useimmat jäsenet ovat tunteneet ja tulleet käsittämään Idän Tähtien Järjestön tuoman aatteen ja sen työn tärkeyden, mitä se on kutsuttu tekemään uuden ajan valmistamiseksi. Mutta vaikka tästä tuskin on eri mieliä olemassa, pysyvät jäsenet yhä kylminä tälle asialle, joka niin läheisesti liittyy teosofiseen työhön kaikissa maissa. Todistuksena tästä on esim. se vähäinen kannatus, jota on suotu Idän Tähtien aikakauslehdelle. Sen perustajat ovat, tuntien sen tärkeyden, yhtämittäisillä uhrauksilla pitäneet sitä yllä, mutta raskainta heille on huomata, etteivät edes Teos. Seuran jäsenet muista lehteä tilata, vielä vähemmän sitä levittää. Monasti tämä riippuu pelkästä ajattelemattomuudesta: hintahan on siksi pieni, ettei kenenkään pitäisi sitä sanoa syyksi. On mahdotonta liikkeessämme mitään yrittää, jollei jäsenissä herää myötätuntoa ja harrastusta. Lehti ilmestyy joka kuukausi, maksaa koko vuodelta

5 mk., vuoden jälkipuoliskolta (kesäk. siihen luettuna) 3 mk. ja tilataan parhaiten postikonttorista.

PRESIDENTIN TOIMINTA.

Oltuaan vain muutamia kuukausia karkotettuna „Sinisille vuorille“ vapautettiin T. S. presidentti Annie Besant kahden työtoverinsa, Mr. Wadyan ja Mr. Arundalen keralla jo syyskuussa 1917 heille tuomitusta rangaistuksesta. Mielenkuuhu, joka oli syntynyt rangaistuspäätöksen johdosta, oli ollut suunnaton kautta koko Intian. Intian vapaustaistelu sai tästä voimakkaamman sysäyksen kuin mitä se kymmenen vuoden aikana oli sitä ennen saanut. Intian naisetkin heräsivät vihdoin ja kulkivat tuhatlukuisissa joukoissa temppeleihin rukoilemaan Annie Besantin vapautuksen puolesta, kun miehiltä oli kulkueet kielletty. Intian suuri runoilija, Rabindranath Tagore, lähetti tervehdyksensä ja liittyi vapausliikkeeseen. Hallitus koetti tarjota vangituille kompromissia, että he lupaisivat pidättyä kiihottavasta toiminnasta, mutta nämä eivät suostuneet tähän, koska heitä ei oltu todistettu sellaiseen syytäksi. Seurauksena oli, että hallituksen piti ilman ehtoja heidät vapauttaa. Annie Besantin terveys ja hermosto olikin tuntuvasti kärsinyt tästä oudosta ja pakollisesta toimeettomuudesta.

Palaus Adyariin 21 p:nä syysk. oli kuvaamattoman juhlallinen. Aseman edusta ja läheiset kadut olivat jo kauan ennen junan tuloa tungokseen asti täynnä kansaa. Mikä kukkaisten, riemuporttien ja lähetystöjen määrä! Temppeleistä tuotiin pyhää vettä hopea-astioissa, soittokunnat soittivat, joukot huusivat ihastuksesta, mutta järjestys oli mallikelpoinen, kiitos partiopoikien ja myötätuntoisen poliisin toiminnan.

Jouluna 1917 pidettyyn 32:nteen Intian Kansalliseen Kongressiin valittiin Annie Besant puheenjohtajaksi ja hän piti tervehdyspuheen. Tämä oli valtava kunnianosotus, kun ottaa huomioon, että hän on englantilainen syntyjään. Intian satamiljoonainen kansa tunnustaa hänet kunnioitetuimmaksi auttajakseen ja puolustajakseen.

Yhtäkaikki tämän kunnian vastapainona on se suunnaton vastuunalaisuus ja se kriittillinen asema, johon Annie Besant täten on joutunut, sillä Intian kysymys on koko Englannin maailmanvallan ydinkysymys ja pelottavat voimat taistelevat kummallakin puolella. Kaikki hyvät ajatuksemme auttakoon häntä oikein johtamaan sitä kansaa, jonka pelastajaksi Mestarit ovat hänet valinneet.

SODAN TARKOITUS.

Annie Besantin tuossa kansalliskongressissa pitämästä puheesta lainaamme seuraavan kohdan:

„Tämän sodan todellinen tarkoitus on todistaa vääräksi ja hävittää itsevaltiut ja toisen kansan orjuutus toisen ikeen alla sekä luoda varmat itsehallinnon ja itsekehityksen perustukset kullekin kansalle, Jumalan niille antaman oikeuden nojalla, ja samanlaiset oikeudet yksilölle, pienemmälle minälle, mikäli se soveltuu kansakunnan suuremman minän menestykseen. Uusi sivistys, joka perustuu oikeuteen ja vanhurskauteen ja sen kautta veljeyteen, järjestettyyn vapauteen, rauhaan ja onneen, ei ole syntyvä, ennenkuin ne ainekset poistetaan, jotka ovat saattaneet vanhan sivistyksen häviöön silmiemme edessä.“

POISMENNYT TEOSOFI.

Englantilainen teosofi George Herbert Whyte kaatui 23 p:nä jouluk. 1917 taisteluissa Jerusalemin lähellä. Hän tuli jo nuorena Leadbeaterin lootuskouluun. Kolmattakymmentä vuotta hän teki teosofista työtä nuorison joukossa. Meni naimisiin toisen nuorisotyöntekijän Ethel Malletin kanssa ja jatkoi lootuskouluja yhdessä hänen kanssaan sekä julkaisi *Lotus Journal* nimistä lehteä, joka myöhemmin muuttui aikakauslehdiksi *The Young Age* (Nuoruusikä). Hän johti myös „pyöreän pöydän järjestöä“, jonka esimies hän oli, sekä toimitti sen äänenkannattajaa *The Young Citizen*.

Hänen luonteenpiirteitään oli vakavuus ja vilpittömyys, suvaitsevaisuus ja rakastettavuus. Hän oli ritarillisuus-ihanteen ilmentäjä. Sodan alussa hän seurasi tri Haden Guestiä Ranskaan sairaalatyöhön. Myöhemmin hän astui armeijaan, kohosi luutnantiksi ja sai kunniaristin. Hän ei milloinkaan jättänyt tilaisuutta käyttämättä tehdäkseen teosofista propagandaa armeijassa. Hänen kuolemansa jälkeen päätettiin hänen muistokseen julkaista *In The King's Name* niminen kokoelma kirjoituksia jaettavaksi sotamiehille vapaasti. Myös päätettiin joka vuosi hänen nimellään jakaa pieni palkinto jollekin „pyöreän pöydän“ jäsenelle. Ennen kuolemaansa joutui Whyte viettämään moniaita aikoja Maltaan saarella keskellä Välimeren. Tämä saari oli kuuluisain Johanneksen ritarien viimeinen työssä, josta he vasta viime vuosisadan alussa karkoitettiin. Tällä saarella Mr Whyte tutki veljeskunnan kirjastoja ja löysi ensinnäkin erinomaisen mieltäkiinnittäviä tietoja heidän mainehikkaasta historiastaan. Mutta vielä enemmän: hämmästyk-

sekseen hän huomasi veljeskunnan viimeisen suurmestarin kuvassa ilmeisen yhtäläisyyden kreivi de St. Germainin eli Rakotzkyn kuvan kanssa, joka eli samoihin aikoihin. Niistä mieltäkiinnittävistä asioista, jotka hän näin sai selville, kirjoitti hän viime vuoden Theosophistiin ja jouduttuaan näin ikäänkuin salaperäisen johdon kautta yhteyteen tuon suuren Mestarin kanssa, hän heti sen jälkeen löysi kuolemansa Jerusalemin edustalla, missä tuo veljeskunta oli syntynyt.

TEOSOFIAN VALAISTUS USKONTOIHIN.

Skotlannin St. Andrews yliopisto julisti viime vuonna palkinto-kilpailun aineesta: „Rukous, sen merkitys, sen todellisuus ja voima; sen asema ja arvo yksilölle, kirkolle ja valtiolle; elämän jokapäiväisissä oioissa, tautien parantamisessa, hädän ja kansallisen vaaran aikoina ja suhteessa aineellisiin ihanteisiin ja maailman kehitykseen.“ Tähän kilpailuun saapui 1700 kirjelmää 17 eri kielellä. Ensimmäinen palkinto annettiin eräälle papille, mutta sen lisäksi palkittiin 20 punnalla kolme muuta parasta kirjoitusta. Näistä oli yksi ainoa maallikon kirjottama, nim. tunnetun teosofin Loftus Haren, joka on toiminut englantilaisen osaston luennoitsijana uskontojen alalla. Tämä tunnustus niin monien satojen kilpailijoiden joukossa on kunniaksi teosofille ja osottaa samalla, kuinka myötätuntoisella ja ymmärtäväisellä tavalla teosofisessa liikkeessä on opittu suhtautumaan uskontoihin.

MERKKIHENKILÖITÄ.

Tohtori English kuoli Adyarissa 83 vuoden vanhana. Viimeiset 23 ikävuottansa hän oli viettänyt päämajassa ja oli teosofisen työn hartaimpia osanottajia.

Viime vuonna kuoli myöskin englantilainen astrologi Alan Leo, joka Europassa loi ikivanhalle astrologialle uuden tieteellisen pohjan ja monta kymmentä vuotta työskenteli sen hyväksi kirjailijana, luennoitsijana ja suuren toimiston johtajana. Hänellä oli ihmeellinen intuitsioni, jolla hän uudelleen selvitti astrologian symbolit niiden esoteriselta merkitykseltä. Hän kokosi ympärilleen suuren joukon oppilaita ja siten hänen työnsä ei pysähtynyt ainoastaan hänen persoonalliseen vaikutukseensa.

KESÄKURSSIT.

J. K.

Hallitus päätti kokouksessaan 7 p:nä heinäk. asettaa kurssimaksuksi 25 mk., varattomille nuorisoliittolaisille 10 mk. ja täysin vapaita sijoja myöntää hallitus sitäpaitsi pyynnöstä, joka on tehtävä ennen kurssien alkamista. Ruokaa tullaan tarjoamaan vähintään yksi ateria päivässä, leipäkortit tai leipäainekset välttämättä mukaan, samoin voi, sokeri ja mitä voidaan tuoda. Vielä pyytää keittiökunta tulijoita varaamaan mukaansa veitset, haarukat ja lusikat, joita ei nyt ole helppo hankkia.

Luentoja on P. Ervast luvannut pitää yhden joka päivä ja sitäpaitsi kysymyskokouksia. Sitäpaitsi tulevat puhumaan Helmi Jalovaara, Väinö ja Hugo Valvanne, A. A. Saarnio, J. R. Hannula. Keskustelukokouksia pidetään; iltaisin ehkä luetaan jotakin virkistävää ääneen.

Kurssien menestys riippuu myös osanottajista. Sentähden olisi jokaisen looshin lähetettävä joku edustaja, mieluummin nuoremista jäsenistään, joka sitten voisi toisille jakaa vaikutelmiaan.

SVENSKA MEDLEMMAR OBS.

Medlemsbladet n:o 1 finnes som hektografiskt avtryck på svenska och sändes till de svenska medlemmar, som det önska. På grund av de höga tryckningskostnaderna kommer icke detta medlemsblad att tryckas på svenska, men av detta nummer och de följande göres en översättning, som renskrives med skrivmaskin (6-7 exx.) och sändes till de svenska logerna, där den uppiäses och sedan cirkulerar bland de enskilda medlemmar som så önska. Dessutom erhålla alla det finska medlemsbladet. De svenkatalande medlemmar, vilka icke kunna begagna sig av den finska översättningen utan önska läsa bladet på svenska, torde anmäla sin adress till generalsekreteraren för att uppföras på förteckning.

